

KRUMPÁČ A MOTYKY

Smrtáček

aneb
Cesta za smrtí
a zase zpátky

Zbyněk K. Holub

Asterion

BD

Krumpáč a motyky

Smrtáček

aneb

Cesta za smrtí a zase zpátky

Zbyněk Kučera Holub

Neházej život na lopatu!

Raglí, p. a. k.

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

OBSAH

Smrtáček.....	5
Ukradený artefakt.....	11
Cesta začíná.....	21
Tušení smrti.....	29
Strýček z Erinu.....	41
Vidět hvězdy, cítit smrt.....	51
Hospa.....	63
Copak to má v břiše?.....	79
Zloba a krev nad džunglí.....	92
Černá studna.....	104
Let havrana.....	114
Torbova hostina.....	128
Noc dravce.....	145
Tam, kde čeká smrt.....	156
Rumova volba.....	173
Procitnutí z moře věčnosti.....	183
Ptačích křídel šum.....	191
Překvapení pro jaguára.....	200
Tajemství černé pyramidy.....	224
Jaguáři a hadi.....	245
Kde všechno končí... a začíná.....	253
Trocha hrobničiny ušlechtilého druhu.....	255
Volání bubínku.....	253

SMRTÁČEK

„Co je to tam venku za křik?!“

Jednooký rum vstal rozespale z postele a pomalu se došoural k oknu. Otevřel okenice a zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu. Hřbitov se ještě topil v mlze, která se jako chapadla obrovské chobotnice obtáčela okolo náhrobků. Na východě už pomalu svítalo. Právě z této strany k němu přicházel dětský pláč.

„Chjo,“ povzdychl si. Zahalil ramena do černého pláště a vydal se zjistit, co se děje.

Hlas dítěte ho vzbudil z nádherného snu. Tančil na lesní mýtině s mladou černovláskou. Byla nahá, oči jako noc a tváře pokryté pihami.

Tento měsíc se mu o ní zdálo již po několikáté. Věděl, s kým má tu čest. Mnohým by stačilo na ni jen pomyslet a roztrásl by se hrůzou. On se ale těšil na to, až se s ní konečně setká. Na tu chvíli čekal už dlouhé roky...

Pláč neustával. Naopak, byl stále silnější. Vycházel z ústí staré hrobky, posledního příbytku Brannona Frugha, Eldebranského kata...

„Ale, copak to tu máme!“ podivil se holohlavý hrobník, když spatřil malý uzlíček na prvním stupni schodiště klesajícího do temné krypty.

Leželo tam novorozeně. Bylo zabalené jen do kusu špinavého hadru.

Jednooký rum ho rychle zvedl z chladného kamene a schoval na hrud' pod svůj černý plášť.

„Pojď sem, maličký! Ať neprostydneš,“ zamumlal a spěchal zpátky do tepla přízemního hrobnického domku.

Toble bude muset starej Brannon nějak vysvětlit, pomyslel si v duchu a vrhl podezíravým pohledem směrem ke vchodu do hrobky.

* * *

„Nazdar kluci, tak mi prý tu knížku vydaj!“ spustil Ragli, sotva otevřel dveře.

Div přitom nezakopl o stříbrosrstého kocoura Kostičku. Hrobnický mazlíček mu proběhl mezi nahoma a zmizel kdesi na hřbitově. Byl právě čas ulovit si něco k snědku.

„Tíše!“ odsekl Raglimu sípavý hlas. Patřil Tichému ohni, jednomu z jeho hrobnických druhů.

Ryšavý stařík se spolu s Jednookým rumem a Uřvaným chlístem nakláněl nad stolem, odkud se ozývalo tiché vzlykání.

Teprve teď si Ragli uvědomil, že uvnitř domu albirejských hrobníků je ještě něco, nebo spíš někdo další. Novorozeně!

„Komu ste ho ukradli?!“ zakoulel výhrůžně očima, zatímco se shýbl nad obličejem dítěte.

To se pozorně zadívalo do mužíkovy krysí tváře a začalo se smát. Rozhazovalo přitom vesele ručkama a jeho pláč byl rázem ten tam.

„My?“ zazubil se Jednooký rum. „Snad si nemyslíš, že si na starý kolena budem pořizovat jesle? K čemu by nám prosímtě bylo?“

„Jo, k čemu?“ opakoval po něm Uřvanej chlíst, hrobník s dlouhými vlasy přes obličej. „Že bysme se jako starali nejen vo poslední, ale i vo první člověčí dny, jo?“ rozléhal se jeho skřehotavý hlas světnicí.

„Našel jsem ho ráno u starýho Brannona,“ začal Raglimu vysvětlovat Jednooký rum. „Zatímco se někdo celou noc nalezval kdoví kde a ani svý kamarády nepozval...“ změřil si ma-

lého mužika vyčítavě jediným zdravým okem. To druhé mu chybělo. Z prázdného očního důlku se mu táhla ošklivá jizva.

„Byl jsem v Malý čtvrti. U pana Straky z Vrby. Má tam takový to naklá... datel... tentononc,“ pokrčil Ragli rameny. „Prý mi vydá to moje psaní o katech. No, a pak jsme to samo sebou museli trochu zapít...“

„Tobě ten blábol někdo vydá?“ vyprskl Uřvanej chlíst a podrbl se na neviditelném nose, ukrytém kdesi pod hustou hřívou umaštěných vlasů.

„Hele, asi by to chtělo něco na zub,“ ozval se Tichý oheň septem.

Dítě ho chytlo za prst a zkoušelo se k němu přisát.

„Myslí, že seš jeho máma,“ zazubil se Jednooký rum. „Asi bysme měli navštívit Brannona a zeptat se ho, jestli má s tím mrňousem něco společného,“ pronesl pak už mnohem vážnějším tónem.

* * *

Starý duch fňukal. Hrbil se v koutě své hrobky a tiše naříkal.

„No tak, Brannone,“ domlouval mu pištivým hláskem Ragli. „Buď chlap a přiznej se!“

„Jo, přiznej se, strašáku!“ opakoval po něm Uřvanej chlíst. „Jaks k tomu škrvněti přišel, co, duchu jeden nemravnej?!“ hulákal vlasáč.

„Vždyť vám to povídám pořád dokola, jak bych mohl mít dítě? To přece nemůžete myslet vážně?“ sténal duch nešťastně. „Už si ani nepamatuju, jaký to je, držet ženskou v náruči!“

„Hm, tak to já taky né,“ zavzdychal smutně vlasatý hrobník.

„Co s ním teď bude, se Smrtáčkem?“ zeptal se ostatních Jednooký rum. „Dáme ho do nějakýho sirotčince? To bych mu nemohl udělat. Sám jsem v jednom takovým vyrost...“ otrásl se odporem.

„Jakej Smrtáček?“ podivil se Ragli. „Tys mu už dal i jméno?“

„Dneska se zase Rumovi zdálo o ní... vždyť víš,“ zasyčel Tichý oheň.

„Aha,“ zamračil se mužík s krysí tváří a zatahal se za řídké vousky, které mu vyrůstaly místo kníru.

„Fůj, tady něco smrdí! A je to horší než Chlístovy nohy,“ zavrčel náhle Jednooký rum znechuceně. Potom si přičichl k uzlíku, který držel v náruči a s odporem se otrásl. „Udělal to!“

„Co?“ obrátili na něj všichni tázavé pohledy.

„Co asi, potřebuje vyměnit kařata!“

„No jó, takovej smrad nenadělá ani špatně uklizená mrtvola!“ zaskřehotal Uřvanej chlíst.

Holohlavý hrobník zatím rozhodil svůj plášť přes kamenou desku Brannonova sarkofágu a položil na něj drobné dětské tělíčko.

„Nevadí ti to doufám, starej brachu,“ pronesl směrem k duchovi, jehož obrysy začaly získávat jedovatě zelenou barvu.

Vybalil novorozeně ze špinavého hadru, když tu si všiml složeného listu papíru. Štítivě jej uchopil mezi palec a ukazovák. Zamával s ním ve vzduchu, aby aspoň trochu vyvanul zápach, a opatrně list rozevřel.

„Hele, něco měl v plínách!“ zašklebil se, zatímco s kusem psaní točil na všechny strany.

„No tak, nedělej, že umíš číst,“ zamrkal na něho Ragli a vzal mu list z rukou.

„To jsou mi věci!“ vyprskl vzápětí smíchy. „Zdá se, že tady náš Brannon je dědečkem!“

„Cože?!“ ozvalo se sborově hrobkou.

„Můj milý otče!“ předčítal nahlas Ragli. „Jistě si pamatuješ na mého milého, kterého tví hřbitovní přátelé utopili ve splaškách. Něco mi tu po něm zůstalo. Bohužel, nemohu se

o svého synka postarat. Dostala jsem šanci, která se už nemusí nikdy opakovat. Poté, co mě vyhodili z albirejské Univerzity magie, jsem dostala lákavou nabídku jít studovat na Rilondskou univerzitu. Nemohu si dovolit žádné závazky. Čeká mě dlouhá a náročná cesta do Západní dálavy, a potom několik let tvrdé práce. Studium magie pro mě znamená vše, péči o dítě bych přitom nezvládala. Věřím, že se ty a tví přátelé o malého dobře postaráte. Snad se s ním jednou opět shledám. S láskou, tvá dcera Jezidara.“

Na okamžik se v hrobce rozhostilo hrobové ticho. První, kdo ho přerušil, byl duch. Vrhł se k sarkofágu a začal nadšeně levitovat okolo novorozeněte. Sálalo z něj přitom blankytně modré světlo.

„Jsem dědeček!“ radoval se. „To je nádherný! Nikdy jsem si nemyslel, že se něčeho takovýho ještě dožiju... tedy...“

„To si z nás ta holka dělá blázný, že jo?“ hlesl o poznání s menší radostí Tichý oheň.

„Mrcha jedna krkavčí!“ zavrčel Uřvanej chlíst a odplivl si. „Měli sme jí zakroutit krkem a byl by pokoj...“

Jeho hlas zněl nezvykle potichu a mrazivě.

„Obávám se, že tohle není žádná legrace,“ zapištěl Ragli.

Jednooký rum sáhl do kapsy širokých kalhot a vytáhl odsud velkou placatci. Odzátkoval ji, přičichl si a spokojeně mlaskl. Potom se zhluboka napil a nechal ji kolovat mezi svými druhy. Když se mu placatka vrátila, nebyla v ní ani kapka.

„Co tu stojíte jak zařezaní! Pořádně to oslavíme, co říkáte?“ obrátil se k hrobníkům Brannon Frugh, když z něj trochu vyprchalo počáteční nadšení.

„Řek bych, že se pořádně ožerem,“ souhlasil Ragli. „A pak vymyslíme, co uděláme s tím mrňousem.“

Duch podrážděně zasyčel a jeho barva se proměnila v ohnivě rudou. Vedle něj si stoupl Jednooký rum s výhrůžně založenýma rukama na prsou.

„Na Smrtáčka nikdo nesáhne!“

„Si ho klidně převlíkni,“ uchechtl se Uřvanej chlíst. „A až mu vyměníš plíny, tak ho třeba můžeš začít kojít.“

„To se ví, že na to děcko ve zlým nikdo nesáhne,“ usmál se smířlivě Ragli na Jednookého ruma. „Ale v hrobce strávit dětství nemůže. To by mělo špatnej vliv na jeho ten... vývin.“

„Pojďte si zahrát pétáňg!“ navrhl Tichý oheň. „Určitě nás při něm něco napadne!“

UKRADENÝ ARTEFAKT

Arts kráčel rušnou ulicí směrem ke Třem skřetům. Přes rameno nesl velkou brašnu. Zatím byla ještě prázdná.

„Pryč, skoč nám pro něco vypečenýho! Já jim dám, dědkům plesnivým. Je to nemorální a nezdravé!“ zlobil se uhrovatý mladík s mdlýma vodnatýma očima.

Hrobníci ho už zase poslali pro chlast. Takhle si svou novou práci na hřbitově nepředstavoval. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když odešel z Nekromantské hanzy, aby se učil na hrobaře.

Ráno našli na hřbitově mimino. Každý normální člověk by ho dal do sirotčince, strážníkům nebo kněžím některého z chrámů, kterých byla v Albireu pěkná sbírka. Ti staří blázni se ale tvářili, jako by to dítě snad chtěli adoptovat.

„Jenom ho zkazí,“ mračil se Arts a odplivl si. Záhy se zastavil a našťavaně zavrtěl hlavou. „Stejně tak, jako kazí mě. Už se chovám jako ten protiva Chlíst,“ vzpomněl si na vlasatého hrobníka a jeho nechutný zlovyk.

Zabočil za roh a před ním se objevila povědomá silueta pokřivené oprýskané budovy. Kostrbatý nápis nad vchodem, vyvedený v neurčité barvě, hlásal: U Tří skřetů.

Arts si dlaní prohrábl rozcuchané vlasy, a pak si promnul řídkou kozí bradku. Pokaždé, když prošel dveřmi vyhlášeného albirejského doupěte, se cítil trochu nejistý.

Rozprostřel na tváři obvyklý apatický výraz a odhodlaně vkročil dovnitř.

V hostinci se nepodíval vlevo ani vpravo a rovnou zamířil k pultu, kde stál hostinský.

„Á, mladý pán Arts. Jako obvykle?“ usmívala se na něj buclatá růžolící tvář.

„Jo,“ odsekl mladík. „A k tomu dvacet Černých skřetů, deset Démonových tajemství a tři Zabijáky.“

„Tři Zabijáky, hm, to bude dneska na hřbitově nějaká oslava, co?“ divil se hostinský.

„Ani ne,“ zavrčel Arts. „Dědkové se jenom zase zbláznili. Normální člověk by se z toho upil k smrti a dal pokoj, ale oni...“

„Starým pánům slouží zdraví i chuť,“ zamrkal hostinský povzbudivě na uhrovatého mladíka.

„Jo, chlstat teda umí...“

Jeden z hostů sedících za Artsovými zády vzhlédl od stolu a začal si ho zkoumavě prohlížet. Nakonec vstal, došel až k němu a poklepal mu na rameno.

„Jsi to ty?“ zeptal se nejspíše mladíka.

Arts sebou prudce trhl a přísně se zahleděl neznámému do očí. Dnes neměl náladu na žebráky, kteří si obvykle tímto způsobem zkoušeli obstarat nějaké pití.

Chtěl cizince odstrčit, ale pohyb nedokončil.

„P-pane Mixbroši?“ vykoktal ze sebe překvapeně.

V muži s šedivou vráscitou tváří poznal svého bývalého nekromantského mistra. Právě od něj odešel do učení k hrobníkům.

Starý nekromant smutně přikývl na souhlas. Zamračil se přitom tak, že se mu kůže v obličejí zkrabatila jako list zmačkaného papíru.

Za chvíli už oba seděli nad pěnou Černého skřeta. Arts se rozhodl, že protentokrát odloží svůj odpor k alkoholu. Jeho bývalý mistr potřeboval povzbudit, vypadal hrozně. Tedy... hůře než obvykle.

„Co vás trápí, mistře?“ zeptal se mladík nekromanta tak, jak byl kdysi zvyklý. V tu chvíli si neuvědomil, že už dávno není jeho žákem.

„Všechno je ztraceno. Je to celé v háji,“ hlesl zlomeně vráscitý muž a pořádně si přihrnul z tupláku. „Co jsi odešel, začala se mi hroutit laboratoř. Nestíhal jsem zakázky, obsluhovat v obchodě a ještě pracovat na výzkumu. Najal jsem tedy nového učně.“

Arts chápavě přikývl. Překvapilo ho, že ucítil osten žárlivosti.

„Ten nový... tedy ta, bylo to děvče,“ vysvětloval Mixbroš. Rozdíly mezi jednotlivými pohlavími nebyly jeho silnou stránkou, pokud mu právě tělo neleželo na pitevním stole. „Z počátku jí to šlo. Dokonce se zlepšily prodeje. Jenže pak odešla. A s sebou si vzala Vieenovu číši.“

„Vieenovu...“ zalapal Arts po dechu. „Jak jste se k ní dostal? Ona byla tady, v Albireu?“

Nekromant přikývl a hodil do sebe zbytek Černého skřeta.

Teď už Arts chápal jeho skleslost. Podle pověstí byla Vieenova číše jedním z nejmocnějších nekromantských artefaktů. Kdysi dávno patřila samotnému zakladateli Umrlčího království, Vieenovi Nekromantovi. Poté, co byly jeho strašlivé hordy poraženy spojenými vojsky lidí a skřetů, se musel vládce nekromantů dlouhé roky ukrývat. Nepřátelé ho štváli z místa na místo, ze všech služebníků mu zbyla jen obávaná Vieenova smečka, osobní garda věrných upírů. Při jednom z mnoha nečekaných přesunů se číše ztratila a od té doby ji už nikdo nespatriil.

„Jak jste se k ní, u všech bohů, dostal?“ žasl Arts. „Myslel jsem si, že je to jenom báchorka.“

„Taky jsem si to myslel,“ zašklebil se Mixbroš. „Než se u mě zastavila dvojice nekromantů z frakce Vladců myslí a požáda-

la o přístřeší. Vjerka, tak se jmenovala má nová žákyně, v noci vyslechla jejich rozhovor. Nevím, jak se těm mizerům podařilo číši získat. V Umlřím království by se jim za to určitě dostalo mnoho odměn a poct, Vieen by je zahrnul svou přízní. Ale oni ji nechtěli vrátit jejímu stvořiteli ani prodat. Získali číši pro Čche Minga, vůdce Vlādců myslí. Ten by ji pak mohl využít pro své temné záměry, třeba by i sám sebe dosadil na trůn Umlřícího království. Taková věrolomnost!

Vjerka navrhla, abychom jim artefakt vzali. Ještě tu noc jsme připravili směs uspávacích bylin a ráno ji nekromantům přimíchali do čaje. Oba hned usnuli. Spali jak zabití, a já s nimi. Nevšiml jsem si, že Vjerka trochu bylinné směsi přidala i do mého čaje.

Když jsem se vzbudil, byla pryč ona, číše i oba nekromanti. Tak jsem teď tady a čekám na svůj konec,“ pronesl Mixbroš zlomeně, zatímco dopíjel dalšího Černého skřeta.

Arts přikývl. Vypadalo to, že jeho starý mistr jako vůdce Nekromantské hanzы v Albireu skončil. Buď se mu pomstí někdo z mocné frakce Vlādců myslí nebo ho potrestají samotní vládcové Umlřícího království. Tak jako tak neměl dobré vyhlídky.

„Dejte si ještě jednoho Skřeta,“ usmál se povzbudivě na Mixbroše. „Musíte být silný, půjdeme na hřbitov, za dědkama hrobníkama.“

„Cože?!“ rozkašlal se nekromant. „S těmi šílenci už nechci mít nic společného!“

„Obávám se, že oni jsou teď ti jediní, kdo vám může nějak pomoci,“ řekl Arts. „Vy jste jim pomohl a na to dědkové nezapomínají. Tedy, pokud jsou právě strážliví.“

* * *

Dveře První asterionské cestovní kanceláře se otevřely, zvonek zacinkal a dovnitř vstoupily dvě postavy.

Jejich vzhled byl natolik neobvyklý, že donutil sekretáře Burburu, aby zanechal malování nehtů na žluto a vzhlédl k příchozím.

První byl skřítek. Mužik sotva metr vysoký, s nepřirozeně rozšířenými zornicemi a křídově bílou pokožkou. Hlavu měl vyholenou až na černý cop sahající mu až k pasu. Byl oblečený do dlouhé červené košile s rukávy rozšiřujícími se směrem k zápěstí. Na nohou měl řemínkové sandály. Ta červená barva se Burburovi líbila, zbytek však už nikoliv.

Druhý byl člověk. Vetchý hubený stařec, jen kost a průsvitná kůže. Oči hluboko zapadlé v důlcích, prořídle bílé vousy dlouhé dobrého půl metru. Černou kutnu měl v pase přepásanou lýkovým provazem. Také on byl obutý do sandálů.

Vypadal jako nějaký poustevník z hor daleko na jihu, o kterých kdysi Burbura slyšel. Prý jedli kořínky a pili vlastní moč.

Otrásl se při té nechutné představě a nasadil naučený podbízivý výraz.

„Pánové si budou přát?“ usmál se a zamrkal očima.

Skřítek na něho přel prázdný pohled. Burbura to nevydržel a přešel zrakem na starce. Když ale spatřil jeho malé pichlavé oči, obrátil raději tvář zpět ke svým nehtům a pokračoval v barvení na žluto.

„Tý,“ zapištěl skřítek vysokou fistulí. „Řekni, byla tu žena, Vjérka se ménovala ona?“

Burbura si pročísl vlasy sčesané do rudě pruhovaného kohouta a chvíli přemýšlel, co se po něm chce. Potom si vzpomněl na poslední nepříjemné zkušenosti s nespokojenými zákazníky a rozhodl se cizincům vyjít vstříc, jak jen to bude možné.